

CHUYỆN 3 NGƯỜI LÍNH THỜI CHINH CHIẾN

Tôi tốt nghiệp khoá 6/69 sĩ quan trừ bị vào ngày 07/07/1970. Sau khi nghỉ 10 ngày phép cuối khoá, ngày 17/07 tôi đến tiểu khu Darlac trình diện và được điều động về Đại đội 398 vừa mới thành lập. Cùng với tôi còn có 2 chuẩn úy khác cùng khoá là Phạm Văn Hậu và Lê Huy Yết. Hậu làm Trung đội trưởng Trung đội 1, tôi làm Trung đội trưởng Trung đội 2 và Yết làm Trung đội trưởng Trung đội 4. Đại đội trưởng là Trung úy Đỗ Hoàng Phúc.

Vì là đại đội mới thành lập với 3 tên chuẩn úy mặt còn búng ra sữa không có một tí gì kinh nghiệm chiến trường ngoài một mớ lý thuyết được học nên đại đội được đưa về Buôn M'Ré cách Ban Mê Thuột 12 cây số về hướng nam là một nơi tương đối an toàn để đóng đồn. Cách đại đội 2 cây số là cầu 14 với 1 đơn vị bạn lót lưng. Đại đội đóng quân trong buôn, chung quanh được bao bọc bởi những khẩu pháo 105ly của tiểu khu sẵn sàng yểm trợ. Tính ra thì buôn M'Ré là nơi tương đối an toàn nếu đem so với những nơi khác trong lúc tình hình chiến sự xảy ra khốc liệt hàng ngày.

Đêm 20/07/1970 việt cộng chọn buôn M'Ré tấn công. Như vậy có nghĩa là chỉ 3 ngày sau khi ra đơn vị thì tôi được ném mùi khói lửa. Đó là lần đầu tiên tôi được cối 82ly của địch quân bắn từ trên đầu bắn xuống. Cuộc hỏi thăm sức khoẻ không báo trước này quả là bất ngờ. Đạn nổ trên miệng hầm và giao thông hào. Thay vì núp dưới giao thông hào thì tôi lại leo lên một cái nhà sàn vì tò mò muốn nhìn xem đạn bắn từ hướng nào. Người lính mang máy PRC25 tên Thành thấy tôi đang đặng trận mà giống như đang ngược nhìn trời tìm một ánh sao băng nào đó để làm thơ thì la oai oai. Chắc là hấn ngạc nhiên vì tưởng

ông chuẩn úy vừa rời vú mẹ này gan lì điếc không sợ súng. Tôi không điếc, còn súng thì ai mà chả sợ nhưng vì chưa biết đánh đấm là gì cho nên muốn nhìn xem đạn bay trong đêm tối hình dáng nó ra sao. Tội nghiệp Thành nhiệm vụ mang máy truyền tin nên lúc nào cũng phải bò sát theo sau lưng tôi. Tiếng AK47 của việt cộng bắn trực diện bay trên đầu nghe chát chúa chứ không giòn giã êm tai như tiếng M16. Trước mặt buôn qua vòng rào phòng thủ là Quốc lộ 14. Bên kia Quốc lộ là một con suối và rừng. Sương đêm mờ mịt lẫn vào ánh hoả châu soi sáng từ tiểu khu bắn lên vòm trời khiến cho tôi có một cảm giác nôn nao. Nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy không hồi hộp hay sợ hãi mặc dù đó là lần đầu tôi trực diện bắn nhau. Tính nhảm ra từ lúc tôi được gắn lon chuẩn úy đến khi đụng trận chỉ có 13 ngày. Ôi con số 13.

Phía bên ngoài, việt cộng pháo 82ly dữ dội vô phía bên trong, từng tràng súng nổ dồn dập. Qua máy truyền tin, Kỳ Phùng tức Trung úy Đại đội trưởng ra lệnh cho tôi dẫn một Tiểu đội bò sát ra bờ rào phía bắc dùng kềm cắt kềm gai cắt cho một khoảng trống phòng khi tụi nó đông đánh không lại còn có đường rút. Vừa điều động cả 3 tên chuẩn úy mới ra trường như 3 con chim mới ra rành trần giữ 3 mặt buôn, vừa gọi trực thăng và pháo binh yểm trợ, Kỳ Phùng thiệt là chì. Đêm không trăng dưới ánh sao lờ mờ tôi thấy nhiều bóng người thấp thoáng đang chạy lúp súp băng qua đường và tôi nổ súng. Đó cũng là lần đầu tiên tay tôi bóp cò khi đối đầu với địch kê từ ngày cởi chiếc áo thư sinh khoác lên người bộ đồ lính. Tôi gọi qua máy báo cáo tình hình đến Kỳ Phùng xin pháo binh. Chỉ trong vòng 15 phút sau trực thăng xuất hiện và súng lại nổ giòn giã. Tôi lại leo lên nhà sàn để nhìn. Khi còn đi học, đọc những bút ký chiến trường của các nhà văn quân đội tôi cứ nghĩ đánh nhau thì phải ghê gớm và khủng khiếp lắm nhưng té ra giống như chẳng có gì. Sau khi trực thăng lên, tôi không còn nghe súng bên địch nổ nữa. Kế tiếp là đạn pháo binh nổ ầm ỉ bắn chặn đầu bên kia suối và trời đang sáng dần. Địch đã rút quân.

Đánh đấm nhẹ nhàng như thế tưởng không có gì, vậy mà sáng hôm sau khi ra khỏi buôn lục soát thì phía việt cộng bỏ lại 5 cái xác không kịp kéo đi. Trung đội 1 của Chuẩn úy Hậu tử trận 2 người vì ngày hôm đó Trung đội của Hậu trực nên có nhiệm vụ cử 1 Tiểu đội làm tổ báo động nằm ngay bờ suối. Khi địch mở cuộc tấn công đụng phải tổ báo động này và 2 người binh sĩ đã hy sinh. 3 tên chuẩn úy mới ra trường mặt mày tem nhem vì bụi đất đỏ nhìn nhau cười chỉ thấy lòi mấy cái răng. Chuẩn úy Hậu nói tao thấy đạn bay léo nhéo về phía nhà sàn nơi mây núp mà mây không dính viên nào chắc là do mây óm nom mông như lá lúa nên đạn không biết ghim vào đâu. Tôi nghĩ hẳn nói tầm bậy nhưng cũng có thể trúng tầm bậy.

Sau này có kinh nghiệm trận mạc hơn, tôi lại đâm ra sợ chứ không “gan” như lúc mới ra trường. Nhiều khi tôi thấy đánh trận giống như đi casino kéo máy. Lúc đầu không rành cờ bạc lắm thì kéo đâu trúng đó nhưng khi sành sỏi rồi thì kéo đâu trật đó. Khi tôi biết thế nào là mùi vị của súng đạn thì bị thương mấy lần. Đôi khi trong đời lính cũng cần bị thương miễn là đừng bị cưa tay, cưa chân hay thọc thọt trên mặt để được nằm quân y viện đọc chương của Kim Dung. Súng đạn muôn đời không có mắt. Chấp nhận đời lính nghĩa

là chấp nhận bán cái số mạng cho hên xui may rủi. Đòi lính tài giỏi gì cũng không qua số mạng trời định.

Trung úy Đỗ Hoàng Phúc Đại đội trưởng 398 vị sĩ quan chỉ huy trận đánh đầu đòi lính của tôi tại Buôn M'Ê sau này lên đại úy và năm 1973 đã tử trận tại Quảng Nhiêu, được vinh thăng cố thiếu tá. Anh là người anh, người thầy của tôi và cho dù đã nửa thế kỷ trôi qua tôi vẫn xin thấp nén hương lòng để tưởng nhớ đến anh.

Chuẩn úy Phạm Văn Hậu sau này cũng đã lên trung úy. Đầu năm 2022 khi tôi đưa truyện kể về lần đầu đụng trận lên trang quân đội VNCH thì có một người sống ở Đà Lạt đọc được. Người đó liên lạc qua messenger của facebook nói cho tôi biết là có biết Phạm Văn Hậu và đang cố gắng liên lạc để dàn xếp cho tôi và Hậu nói chuyện với nhau. Tôi còn đang chờ thì bất ngờ tháng 4/2022 vừa qua tôi đọc được trên một trang phân ưu mà người mất đúng là Trung úy Phạm Văn Hậu. Tấm hình trên trang phân ưu là khuôn mặt của người đồng đội từng chia xương xẻ thịt với tôi trong những ngày hai tên mặt còn búng ra sữa gặp nhau trong trận đầu đòi lính. Tôi ghen lòng. Mất tin tức về nhau 50 năm đến khi biết tin thì chẳng vui chút nào. Dù vẫn biết bước vào tuổi thất thập rồi thì xem như một chân trên bờ trần gian và một chân đang lơ lửng trong cõi vô minh, nhưng tôi không làm sao tránh khỏi buồn.

Chuẩn úy Lê Huy Yết cấp bậc cuối cùng là trung úy. Cũng từ bài viết trên có 1 đồng môn khoá 1/70 hiện sinh sống ở Ban Mê Thuật đọc được và lần này thì hên hơn là người tìm ra nhà của Yết. Đầu tháng 07/2022 cách đây 2 tuần, lần đầu tiên sau 50 năm hai người đồng đội năm xưa nói chuyện bằng facetime qua phone. Nhớ lại tháng 10/1972 khi tôi cầm tờ sự vụ lệnh để rời Buôn Hồ thì ánh mắt trên khuôn mặt người sĩ quan đẹp trai nhất đại đội bồi hồi nhìn theo và tôi ngoái lại. Bốn mắt nhìn nhau. Qua cuộc biển dâu mất tin tức, cứ nghĩ đó là lần cuối. Đâu nghĩ 50 năm sau bốn mắt đó lại nhìn nhau trên màn hình và cả 2 cùng giật mình vì suýt nhìn không ra. Lê Huy Yết người bạn từng chia lửa cùng tôi nay râu dài khỏi cằm, tóc thì đã bạc, còn tôi thì hai con mắt đã sụp xuống theo tuổi già rượt đuổi. Điều đau lòng là Yết đang ngồi trên chiếc xe lăn vì phải trải qua một cơn tai biến mạch máu não đã 2 năm nay. Một dây thần kinh não bên trái bị liệt nên lỗ tai bên phải của Yết không nghe được. Lỗ tai còn lại nghe cũng rất khó khăn. Hai người đồng đội năm xưa nói chuyện với nhau phải nhờ thông dịch viên đó là Dung, bà xã của Yết mà 50 năm xưa 3 thằng sĩ quan trẻ tụi tôi gọi là cô bé tám đại khờ. Gọi là cô bé bởi vì tháng 09 năm 1970 khi đại đội di quân đến Buôn Hồ thì cô tám này còn đang tuổi vị thành niên. Ba má cô tám có 1 tiệm tạp hoá nhỏ trước chi khu. Cô tám đứng trước quầy, bán những món đồ lặt vặt. Vào ngày đó tháng đó cô tám hiền lành ngây thơ và chơn chất đâu biết là mình vừa hạ gục một tay đẹp trai gan lì nhất đơn vị là Lê Huy Yết, lúc anh chàng này dẫn quân đi ngang tình cờ chạm phải khuôn mặt từ trong tiệm nhìn ra. Vì cô tám còn nhỏ nên khi đứng bán quán luôn có cặp mắt luôn canh chừng của ông già cô ấy. Tôi và Hậu, những hôm không dẫn quân đi mở đường thường thay phiên nhau đến quán để trấn an ông bà già và vừa làm mai cô tám với bạn mình. Yết thì nôn nóng chờ cô bé đủ 18 tuổi. Tôi và Chuẩn úy Hậu của gái thì dở chứ làm chim xanh thì khá mát tay. Đó là khởi đầu

một mối lương duyên cho cặp Dung–Yết từ ngày ấy đến giờ, vừa tròn đủ nửa thế kỷ bên nhau. Mới đó mà cứ tưởng như ngày hôm qua. Cô bé tám ngày xưa hiện giờ đã ngoài lục tuần, là một bà nội–ngoại của đám cháu, có một tiệm tạp hoá buôn bán nhỏ tại Ban Mê Thuật để chăm sóc ông chồng đang bệnh tật.

Qua màn hình của chiếc i phone nhỏ xíu, cô tám cũng không ngờ còn được nhìn thấy lại tôi. Hoài niệm vì thế mà cứ tràn ùa về như thác lũ. Tuy bị tai biến, tai nghe hơi khó khăn nhưng giọng nói của Yết khá rõ ràng. Tôi và Yết kể nhau nghe lần 3 thắng tôi cùng Đại đội mở đường dọc theo Quốc lộ 14 qua khỏi địa phận Buôn Hồ. Hôm đó Trung đội tôi trực nên đi đầu, Trung đội Hậu đi sau. Yết thì bao chốt. Khi tôi qua khỏi khúc quanh trên Quốc lộ thì nghe tiếng B40 phía sau lưng. Giọng Hậu la oai oái trong máy PRC25 bảo tôi quay lại chặn bìa rừng để Hậu rượt địch. Tôi cho Trung đội bọc vô bìa rừng và nhìn xuống phía Hậu. Súng nổ dồn dập chừng 30 phút sau thì im. Chỉ còn nghe cối 60ly của Lê Huy Yết bắn chặn đầu vô rừng. Không biết Yết bắn kiểu gì mà mấy tên du kích bỏ lại 2 xác không kịp kéo đi. Khi 3 thắng tôi bắt được tay nhau thì lần này tôi chọc quê Hậu: “Mày cũng mông như lá lúa nên mảnh B40 không biết trúng vào đâu”. Lần đó Trung đội của Hậu có 1 binh sĩ bị B40 cắt mất hai chân. 3 người bạn giờ chỉ còn tôi may mắn thoát ra nước ngoài sau 6 năm ở tù. Hậu thì đã mất ở Đà Lạt. Yết thì ngồi trên chiếc xe lăn sống âm thầm ở Ban Mê Thuật để đợi ngày đi trong lặng lẽ.

Dù sau này tôi đi nhiều gặp nhiều bạn mới nhưng trong tôi vẫn nhớ nhất là 3 người cùng khoá lần đầu đụng trận cùng nhau trong khi kinh nghiệm chiến trường chưa có. Tôi hỏi Yết có thấy hối tiếc những tháng năm cầm súng hay không khi mà sự kết thúc chúng ta là những người thua trận bị lịch sử vứt sang bên lề. Yết trả lời là không hối tiếc. Một ngày là lính thì suốt đời là lính. Câu trả lời y chang trong ý nghĩ giống tôi.

Quan Dương

Nguồn: Internet eMail by cathy chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, October 1, 2024
thư ký dù Khóa 10A–72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*